Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (fjärde avdelningen)

den 2 maj 2022*

”Talan om ogiltigförklaring – Dumpning – Import av aluminiumprofiler med ursprung i Kina – Rättsakt om införande av en slutgiltig antidumpningstull – Importör – Regleringsakt som medför genomförandeåtgärder – Villkoret personligen berörd ej uppfyllt – Avvisning”

I mål T-328/21,

Airoldi Metalli SpA, Molteno (Italien), företrätt av advokaterna M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler och V. Villante,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av G. Luengo och P. Němečková, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen),

sammansatt av ordföranden S. Gervasoni (referent) samt domarna R. Frendo och J. Martín y Pérez de Nanclares,

justitiesekreterare: E. Coulon,

efter den skriftliga delen av förfarandet, bland annat:

– med beaktande av kommissionens invändning om rättegångshinder genom handling som inkom till tribunalens kansli den 30 september 2021,

– med beaktande av sökandens yttrande avseende invändningen om rättegångshinder som inkom till tribunalens kansli den 14 november 2021,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Beslut [1]

1 Sökanden, Airoldi Metalli SpA, har med stöd av artikel 263 FEUF yrkat att domstolen ska ogiltigförklara kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/546 av den 29 mars 2021 om införande av en slutgiltig antidumpningstull och slutgiltigt uttag av den provisoriska tull som införts på import av aluminiumprofiler med ursprung i Folkrepubliken Kina (EUT L 109, 2021, s. 1) (nedan kallad den angripna förordningen).

[*utelämnas*]

Rättslig bedömning

[*utelämnas*]

Huruvida den angripna förordningen medför genomförandeåtgärder

[*utelämnas*]

19 Det följer av fast rättspraxis att frågan huruvida den angripna förordningen medför genomförandeåtgärder, med hänsyn till artikel 263 fjärde stycket FEUF, ska prövas mot bakgrund av syftet med denna bestämmelse, nämligen att tillåta en fysisk eller juridisk person att väcka talan mot rättsakter med allmän giltighet som inte är lagstiftningsakter, berör dem direkt och inte medför genomförandeåtgärder, för att en situation där en sådan person tvingas bryta mot lagen för att få tillgång till domstolsprövning ska kunna undvikas (beslut av den 21 januari 2014, Bricmate/rådet, T-596/11, ej publicerat, EU:T:2014:53, punkt 66; se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 oktober 2018, Internacional de Productos Metálicos/kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839, punkt 49).

20 Det är därför nödvändigt att undersöka om unionsregleringsakten genomförs genom en annan rättsakt som mottagaren kan väcka talan mot antingen vid tribunalen eller vid domstolarna i medlemsstaterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 oktober 2018, Internacional de Productos Metálicos/kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839, punkterna 50 och 51, och beslut av den 21 januari 2014, Bricmate/rådet, T-596/11, ej publicerat, EU:T:2014:53, punkt 67).

[*utelämnas*]

23 Det ska således i förevarande fall fastställas, i enlighet med den rättspraxis enligt vilken det ska fästas vikt vid vilken ställning den person har som gör anspråk på talerätt och det enbart är ändamålet med talan som ska beaktas (dom av den 19 december 2013, Telefónica/kommissionen, C-274/12 P, EU:C:2013:852, punkterna 30 och 31, och beslut av den 12 januari 2017, Amrita m.fl./kommissionen, C-280/16 P, ej publicerat, EU:C:2017:9, punkterna 36 och 37), om den angripna förordningen, vars syfte är att införa antidumpningstullar som importörerna ska betala, medför genomförandeåtgärder i förhållande till sökanden som är en importör av den aktuella produkten.

[1] Nedan återges endast de punkter i detta beslut som tribunalen anser bör publiceras.

24 Det framgår emellertid av den fasta rättspraxis som är tillämplig i förevarande fall, och som inleddes med stöd av bestämmelserna i gemenskapens tullkodex från år 1992 (rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4), i dess ändrade lydelse (nedan kallad 1992 års tullkodex)) samt återges med tillämpning av bestämmelserna i unionens tullkodex från år 2013 (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen (EUT L 269, 2013, s. 1), i dess ändrade lydelse (nedan kallad 2013 års tullkodex)), att förordningarna om införande av slutgiltiga antidumpningstullar medför genomförandeåtgärder i förhållande till de importörer som ska betala antidumpningstullarna, och innebär att importören ska meddelas eller underrättas om den tullskuld som hänför sig till antidumpningstullarna (dom av den 18 oktober 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, punkterna 38 och 39, beslut av den 5 februari 2013, BSI/rådet, T-551/11, ej publicerat, EU:T:2013:60, punkt 53, beslut av den 21 januari 2014, Bricmate/rådet, T-596/11, ej publicerat, EU:T:2014:53, punkt 72, beslut av den 7 mars 2014, FESI/rådet, T-134/10, ej publicerat, EU:T:2014:143, punkt 33, dom av den 19 maj 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products m.fl./kommissionen, T-254/18, överklagad, EU:T:2021:278, punkt 116, och beslut av den 14 september 2021, Far Polymers m.fl./kommissionen, T-722/20, ej publicerat, EU:T:2021:598, punkt 66).

25 För att genomföra artikel 14.1 i grundförordningen, enligt vilken slutgiltiga antidumpningstullar ska tas ut av medlemsstaterna, föreskrivs i artikel 101.1 i 2013 års tullkodex att ”[d]et import- eller exporttullbelopp som ska betalas ska fastställas av de tullmyndigheter som är behöriga för den plats där tullskulden har uppkommit”, utan att det i detta avseende föreskrivs något undantag för slutgiltiga antidumpningstullar. Enligt artikel 104.1 i 2013 års tullkodex ska de tullmyndigheter som avses i artikel 101, i enlighet med den nationella lagstiftningen, i sin bokföring införa de import- eller exporttullbelopp som ska betalas enligt vad som fastställs i enlighet med den sistnämnda bestämmelsen. Slutligen föreskrivs i artikel 102.1 i 2013 års tullkodex att gäldenären av tullmyndigheterna ska underrättas om tullskulden på det sätt som anges på den plats där tullskulden har uppkommit. I punkt 2 i den artikeln preciseras att när det tullbelopp som ska betalas är lika med det belopp som har tagits upp i tulldeklarationen ska tullmyndigheternas frigörande av varorna anses likvärdigt med underrättelse till gäldenären om tullskulden.

26 I motsats till vad sökanden har påstått går det således inte att av ändringen av tullagstiftningen sluta sig till att förordningarna om införande av slutgiltiga antidumpningstullar enligt 2013 års tullkodex, som är tillämpliga i förevarande fall, inte längre medför genomförandeåtgärder gentemot importörerna. Detta gäller i än högre grad eftersom bestämmelserna i 2013 års tullkodex, vilka det erinrats om i punkt 25 ovan, knappt skiljer sig från de bestämmelser som tidigare var i kraft. De nationella tullmyndigheternas fastställande av tullbeloppen, nämnda myndigheters underrättelse till gäldenären om dessa belopp och den omständigheten att frigörandet av varorna anses likvärdigt med underrättelse till gäldenären om tullskulden när beloppet på tullskulden är lika med det belopp som deklarerats av importören föreskrevs nämligen redan i artiklarna 217 och 221 i 1992 års tullkodex.

27 Dessa överväganden påverkas inte av sökandens argument att det vid en sådan analys inte tas hänsyn till att det i avdelning IX i 2013 års tullkodex införts ”elektroniska system” för att genomföra nämnda tullkodex.

28 Det framgår visserligen av bestämmelserna i avdelning IX i 2013 års tullkodex och av de bestämmelser som kommissionen antagit med stöd av avdelning IX att ”utbyten av uppgifter såsom deklarationer, ansökningar eller beslut mellan tullmyndigheterna och mellan ekonomiska aktörer och tullmyndigheterna … enligt tullagstiftningen ska ske med hjälp av elektronisk databehandlingsteknik” (artikel 6.1 i 2013 års tullkodex).

29 Såsom framgår av själva ordalydelsen i denna bestämmelse och såsom även framgår av de ovan i punkt 25 nämnda bestämmelserna i 2013 års tullkodex, avser denna datorisering emellertid utbytena mellan de ekonomiska aktörerna och tullmyndigheterna och innebär under alla omständigheter inte i sig att importen av produkterna och betalningen av antidumpningstullarna hädanefter endast kommer att involvera de ekonomiska aktörerna utan att de nationella tullmyndigheterna senare ingriper.

30 De handlingar som sökanden har inkommit med i detta avseende bekräftar endast en sådan tolkning. Det framgår nämligen av ett tullombuds beskrivning av förfarandet för tulldeklaration och fastställandet av de tullar som ska betalas, vilken sökanden har ingett som bilaga till sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder, att det elektroniska tullsystemet, till följd av införandet av tulldeklarationen som bland annat innehåller importörens uppskattning av tullbeloppet, i det systemet – vilket omfattas av de nationella tullmyndigheternas ansvar och detta har inte bestritts – ger upphov till ett beslut om godtagande i form av tilldelning av en kod som anses likvärdig med frigörandet av de aktuella varorna och som möjliggör nämnda varors övergång till fri omsättning. Det ska vidare påpekas att de tulldeklarationer som lämnats in som bilagor till sökandens yttrande över invändningen om rättegångshinder åtföljdes av handlingar som upprättats av de italienska tullmyndigheterna (Agenzia Dogane Monopoli) och som bland annat innehöll flera koder.

31 Härav följer att den angripna förordningen endast kan få verkan efter det att importören har upprättat en tulldeklaration (se, *e contrario*, dom av den 14 januari 2016, Doux/kommissionen, T-434/13, ej publicerad, EU:T:2016:7, punkterna 60–64), vilken i sin tur med nödvändighet måste åtföljs av en åtgärd som vidtas av de nationella tullmyndigheterna. Det är riktigt att den åtgärden oftast och i avsaknad av en kontroll endast utgörs av det ovannämnda elektroniska meddelandet och att de nationella tullmyndigheternas ingripande i form av en kontroll, som i det fallet följs av ett meddelande om resultatet av kontrollen och ett eventuellt korrigerat belopp avseende de tullar som ska betalas, är mer ovanligt. Även om de nationella myndigheternas åtgärder begränsas till det elektroniska meddelandet, är det dock så att nämnda myndigheter därigenom har antagit en rättsakt. Den omständigheten att sökandens varor inte har kontrollerats, vilket sökanden har gjort gällande i förevarande fall, är därför inte relevant.

32 Den av sökanden åberopade omständigheten att de nationella tullmyndigheterna inte har något utrymme för skönsmässig bedömning vid genomförandet av den angripna förordningen för det fall de väljer att inte göra en kontroll, saknar också betydelse. Förutom att ett sådant påstående skulle kunna anses utgöra ett erkännande av att de nationella myndigheterna måste vidta åtgärder, ska det erinras om att enligt fast rättspraxis är avsaknaden av ett utrymme för skönsmässig bedömning ett kriterium som måste prövas för att fastställa huruvida villkoret att en sökande ska vara direkt berörd är uppfyllt, vilket enligt ordalydelsen i artikel 263 fjärde stycket FEUF utgör ett separat villkor i förhållande till kravet att en rättsakt inte medför genomförandeåtgärder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 oktober 2018, Internacional de Productos Metálicos/kommissionen, C-145/17 P, EU:C:2018:839, punkt 54 och där angiven rättspraxis, och beslut av den 21 januari 2014, Bricmate/rådet, T-596/11, ej publicerat, EU:T:2014:53, punkt 74 och där angiven rättspraxis).

33 Att av den automatisering som införts genom 2013 års tullkodex dra slutsatsen att den angripna förordningen inte medför genomförandeåtgärder, skulle innebära att bedömningen av det rättsliga kriteriet, det vill säga att en rättsakt inte medför genomförandeåtgärder, görs beroende av rent tekniska omständigheter. En sådan materiell förenkling, som för övrigt motiveras av att de nationella myndigheterna inte har något utrymme för skönsmässig bedömning, kan emellertid inte få sådana följder (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 5 februari 2013, BSI/rådet, T-551/11, ej publicerat, EU:T:2013:60, punkt 49).

34 Det ska dessutom påpekas att det framgår av artikel 44 i 2013 års tullkodex, liksom för övrigt av de tidigare gällande bestämmelserna (artiklarna 243–245 i 1992 års tullkodex), att beslut som fattats av tullmyndigheterna när det gäller tillämpningen av tullagstiftningen kan överklagas i enlighet med det förfarande som har införts i detta syfte av medlemsstaten i fråga med tillämpning av denna bestämmelse och genom att, i förekommande fall, åberopa att förordningen om införande av antidumpningstullar är rättsstridig vid den nationella domstolen, vilken innan den avgör överklagandet kan komma att tillämpa bestämmelserna i artikel 267 FEUF (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 september 2021, Far Polymers m.fl./kommissionen, T-722/20, ej publicerat, EU:T:2021:598, punkterna 67 och 68 och där angiven rättspraxis).

35 Av det ovan anförda följer att den angripna förordningen medför genomförandeåtgärder gentemot sökanden, vilket innebär att sökanden måste styrka att bolaget personligen berörs av nämnda förordning för att dess talan ska kunna tas upp till sakprövning.

[*utelämnas*]

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

1) Talan avvisas.

2) Airoldi Metalli SpA ska ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 2 maj 2022.

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
S. Gervasoni